

quibuslibet. **A**d primū gō dō q̄ Origenes loq̄
de adiuratōe q̄ aliq̄s alicui necitatē iponere
itendit: sicut iponit sibi ipsi iurādo. sic. n. prin
ceps sacerdotū p̄sumpsit dñm Jhm xps ad
iurare. **A**d secundū dō q̄ illa rō p̄cedit
de adiuratōe q̄ necitatē iponit. **A**d tertium
dō q̄ adiurare nō est aliq̄e ad iurādū idu
cere: s; p̄ quādā silitudinē iuramēti a se idu
cti ad aliqd agēdū puocār. alr tñ adiuratōe
ytimur ad hoīem: r aliter ad deū. nā adiurā
do hoīem: eius volūtate per reuerentiā rei
sacre imutare itendim: qd̄ qdem nō inten
dim circa deū cui volūtas ē imutabilis. sed
q̄ a deo p̄ eternā ei volūtate aliqd obtinea
mus nō ē ex meritis nris: sed ex ei bonitate

Ad secundū sic pro

cedit. **U**t q̄ nō liceat demones adiurare.
Dicit. n. Origenes sup̄ Math. Nō ē s̄m po
testatē datā a saluatore adiurare demonia:
iudaicū. n. ē h. nō aut̄ debem⁹ iudeoz ritus
imitari: sed poti⁹ vti ptāte a xpo data. ḡ nō
ē licitū demones adiurare. **P̄. Multi** ni
gromāticis icātātōibus demōes iuocāt p̄
aliqd dñm qd̄ ē adiurare. si licitū ē demōes
adiurare: licitū ē nigromāticis icātātōibus
vti: qd̄ p̄z eē falsū. ḡ r̄ p̄mū. **P̄. Quicūq̄** ad
iurat aliq̄e ex h̄ ipso aliq̄a societate cum
ipso facit. s; non licet cū demonib⁹ societatez
facere: s̄m illud i. ad Cor. o. Nolo vos so
cios fieri demonioz. ḡ nō licet demones ad
iurare. **S; h̄ ē qd̄ d̄r Mar. ult.** In nomine
meo demonia eyciēt: s; iducē aliū ad aliqd
agēdū p̄pter nomē dñi: h̄ ē adiurare. ḡ lici
tū ē demones adiurare. **R̄. Nō** deo dō q̄ sic
dictū ē: duplex ē adiurādi modus. vn⁹ qd̄ez
p̄ modū deprecātōis vel inductōis ob reuerē
tiā alicui facri. alius aut̄ p̄ modū cōpulsōis
p̄ aut̄ modo nō licet demones adiurare: ga
ille modus adiurādi vt̄ ad quādā beniuolē
tiā vl̄ amicitia ptinere q̄ nō licet ad demōes
vti. 2⁹ aut̄ adiuratōis modo q̄ ē p̄ cōpulsione
licet nobis ad aliqd vti: r ad aliqd nō licet.
demones. n. i cursu h̄ vite nob̄ aduersary
cōstituitur: nō aut̄ eoz act⁹ nre dispositioni
subdūtur: s; dispositōi diuine r scōz āgeloz:
qz vt̄ Aug⁹ dicit in 3. de trini. spūs d̄sertoz re
giē p̄ spūm instū. possum⁹ ḡ demones adiu
rādo p̄ vtutē dñi nois tanq̄ inimicos repel
lere ne nob̄ noceāt vel spūalr vel cozpalr: s̄m
ptātē dñā datam a xpo: s̄m illud Luc. io.

Acce dedi vobis ptātē calcādi supra sp̄etes
r scorpiones: r supra oēm vtutē inimici: r ni
hil vobis nocebit: nō tñ licitū ē eos adiu
rare ad aliqd ab eis ad discēdū: vel etiā ad ali
quid p̄ eos obtinēdū: qz h̄ ptinet ad aliq̄az
societate cū ipis h̄sdā: nisi forte ex sp̄ali insti
ctu vl̄ reuelatōe dñā aliquid sci ad aliquos
effect⁹ demonū operatōe vt̄tur: sicut legis
de beato Jacobo q̄ p̄ demones fec̄ Dermo
genē ad se adduci. **A**d primū gō dō q̄ Or
igenes loq̄tur de adiuratōe q̄ nō fit potesta
tute p̄ modū cōpulsōis: sed magis p̄ modū
cuiusdā beniuolētie l̄ deprecātōis. **A**d secū
dū dō q̄ nigromāticis vtunt̄ adiuratōibus r
iuocatōibus demonū ad aliqd ab eis addi
scēdū vl̄ adipiscēdū: r h̄ ē illicitū: vt̄ dictum
ē. vn̄ Christo dicit Mar. p̄ exponēs illd̄ ver
bū dñi qd̄ spūi immūdo dixit. Obmutesce r
exi ab hoīe. Salutatez h̄ nob̄ dogma dat̄ ne
credam⁹ demonib⁹ q̄stucunq̄z denuncient
vitatē. **A**d tertium dō q̄ rō illa p̄cedit d̄
adiuratōe qua iplozāt auxiliū demonū: ad
aliqd agēdū vl̄ cognoscēdū. h̄. n. vt̄ ad quā
dā societate ptinere: s; q̄ aliq̄s adiurādo re
mōes repellat. h̄ ē ab eoz societate recedere

Ad tertium sic proce

dit. **V**idē q̄ nō liceat adiurare irrōnalē cre
aturā. **A**diuratio. n. s̄t p̄ locutōem: sed fru
stra s̄mo dirigit̄ ad eū q̄ nō intelligit̄ q̄lis ē
irrōnalis creatura. ḡ vanū ē r illicitū irrōna
lē creaturā adiurare. **P̄. Ad eū vt̄ cōpetē**
adiuratio: ad quē ptinet iuratio. sed iuratio
nō pertinet ad creaturā irrōnalē. ḡ vt̄ q̄ ad
eā nō liceat adiuratione vti. **P̄. Duplex** ē
adiuratōis modus: vt̄ ex s̄ dictis p̄z. **Un⁹** q̄
dē p̄ modū deprecātōis q̄ nō possumus vti
ad irrōnalē creaturā q̄ nō ē oña sui act⁹. **Alia**
āt adiuratio ē p̄ modū cōpulsōis q̄ etiā vt̄
vt̄ ad eā nō possum⁹: qz nō ē n̄fuz creatu
ris irrōnalib⁹ iperare: sed solū illius d̄ q̄ dicit̄
Math. s. Qui venti r mare obediūt ei. ḡ n̄
lo mō vt̄ vidē licet vti adiuratōe ad irrōna
les creaturas. **Sed h̄ ē q̄ Simon r Ju**
das legunt̄ adiurasse diacones: r eis p̄cepit̄
se vt̄ in desertū locū discederēt. **R̄. dō** q̄
creature irrōales ab alio agūt ad p̄pas ope
ratōes: eadē aut̄ actio ē eius qd̄ agit r mo
uetur: r eius qd̄ agit r mouet: sicut mot⁹ sa
gitte ē est qd̄ opatio sagittātis. r iō opera
tio irrōnalis creature n̄ solum ipi attribuitur

Ende vide

Ad primū sic pro

Ad secundū

sed principaliter deo cuius dispositione omnia mouentur, pertinet et ad diabolum qui permissioe diuina vti aliquid irrationalibus creaturis ad nocendum hominibus. Sic quoque adiuratio quae quis vti ad irrationalem creaturam potest intelligi dupliciter. Uno modo et adiuratio refertur ad ipsam irrationalem creaturam secundum se: sic vanum est irrationalem creaturam adiurare. Alio modo refertur ad eam quae irrationalis creatura agit et mouetur: et sic dupliciter adiuratur irrationalis creatura. Uno quod modo per modum deprecationis ad deum directe: quod pertinet ad eos qui diuina inuocatioe miracula faciunt. Alio per modum compulsionis: quae refertur ad diabolum qui in nocendum tuum vti irrationalibus creaturis: et talis est modus adiurandi in ecclesie exorcismis: per quos demonum praesentia excluditur ab irrationalibus creaturis. adiurare autem demones ab eis auxilium implorare non licet. Et per hoc patet responsum ad obiecta.

Deinde de fide
Randū est de assumptioe diuinae ad inuocandum per orationem vel laudem. Et de oratione quidem iam dictum est. vñ nunc de laude restat dicendum. Circa quam queruntur duo. primum vtrum deus sit ore laudandus. 2º vtrum in laudibus dei sint cantus adhibendi.

Ad primum sic procedit. Videlicet quod deus non sit ore laudandus. dicitur enim per prophetam in peritiam. Optimum non est laus: sed maius aliquid et melius. scilicet deus est super omnia optima quae deo non debet laus: sed aliquid maius laude. vñ et Ecclesiae 43. dicitur quod deus maior est omni laude. 1º. Laus dei ad cultum ipsius pertinet. est enim religio nis actus: sed deus mente colitur magis quam ore. vñ dicitur Matthei 15. Quosdam inducit illud Iheremiae. Populus habebit me honorat: cor autem eorum longe est a me. quia laus dei magis consistit in corde quam in ore. 2º. Homines ad hoc ore laudantur ut ad meliora prouocentur: sicut enim mali ex suis laudibus subleuantur: ita boni ex suis laudibus ad meliora prouocantur. vñ dicitur per prophetam 27. Quomodo probatur in oratione argenti: sic probatur homo ore laudatum. scilicet deus per verba hominum non prouocat ad meliora tunc quia inmutabilis est. tunc quia summe bonus est: et non habet quo crescat. quia deus non est laudandus ore. 3º. Sed quod est in per prophetam dicitur. Labijs exultationis laudabit os meum. 4º. Rursus dicitur quod vobis alia ratione vti mur ad deum: et alia ratione ad hominem. Ad homines

non vti vobis vti deceptum nostri cordis quae si potest cognoscere nisi vobis nostris ei exprimamus et ideo laude oris ad hominem vti vti vti ei vel alijs innorescat quod bona opinionem de laudato habemus: ut per prophetam et ipsam quae laudat ad meliora prouocem: et alios apud quos laudat in bona opinionem et reuerentiam et imitationem ipsius inducimus. Sed ad deum vobis vti vti non quod est vti ei quod est inspector cordium nostros deceptum manifestem: sed vti nos ipsos et alios audientes ad eius reuerentiam inducamus. et ideo necesse est laus oris: non quidem propter deum: sed propter ipsum laudate enim affectus excitat in deum ex laude ipsius: secundum illud per prophetam. Sacrificium laudis honorificabit me et illic iter quo omdia illi salutare dei. et in quantum homo per diuinam laudem affectu ascendit in deum: intantum per hoc retrahitur ab his quae sunt contra deum: secundum illud Iheremiae 48. Laude mea ifrenabo te ne iter eas. Prodest et laus oris ad hoc quod aliorum affectus prouocet in deum. vñ dicitur in per prophetam. Spes laus eius in ore meo. et postea subdit. Audiens mansueti et letens: magnificate dominum mecum. Ad primum ergo dicitur quod deo dupliciter possumus loqui. Uno modo quantum ad eius essentiam. et sic cum sit incomprehensibilis et ineffabilis maior est omni laude. debet autem ei secundum hanc comparationem reuerentia et laetitia honor. vñ et in per prophetam. secundum translationem Hieronimi dicitur. Tibi silet laus deus: quantum ad personam. et tibi reddet votum: quantum ad secundum. Alio modo secundum effectum ipsius quod in nostram vtilitatem ordinantur: et secundum hoc debet deo laus. vñ dicitur Iheremiae 67. Miserationem domini recordabor laudem domini annuntiabo super omnibus quae reddidit nobis dominus. Et Dionysius dicit per commentum de diuina nomina. Deum sanctum theologorum hymnum. id est diuinam laudem inuenies ad beatos tharchie. id est diuinitatis processus manifestatiue et laudatiue dei nominatiōes diuidēt. Ad secundum dicitur quod laus oris inutilis est laudanti si sit sine laude cordis. tunc enim loquitur deo laudem dum magna opera eius recogitat cum affectu: valet tamen exterior laus oris ad excitandum interiore affectu laudantis: et ad prouocandum alios ad dei laudem sicut dictum est. Ad tertium dicitur quod deum non laudamus propter vtilitatem suam: sed propter vtilitatem nostram: ut dictum est.

Ad secundum sic procedit. Videlicet quod cantus si sint assumendi in laudem dei. dicitur enim apostolus ad Colossenses 3. Docentes et commoneutes vos in psalmis et in hymnis et canticis spiritualibus: sed nihil debemus